

EN ÖNEMLİ GÖREV*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm. Bi'smi'l-lâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîn...

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Çok memnun olduk. “Bir gidelim, bakalım; orada Türk kardeşlerimiz varmış.” diye geldik. Pek çok da tanışık imişsiniz birbirinizle zâten... Dostu dosta kavuşturmuş oldu bizim bu ziyaretimiz... Burada müstakil, kendi işinizin başında olmanız da bizi sevindirdi. Allah râzı olsun... Allah öteki kardeşlerimize de, böyle daha iyi durumlara gelmeyi ihsân etsin, nasib etsin, sıkıntılı işlerden kurtarsın... Böyle lütuflarına erdirdin...

a. Ölüm Ansızın Gelebilir

Muhterem kardeşlerim!

Söylemek istediğim şeyleri çok uzatmak düşüncesinde değilim. Çocuklarımızın hangisini çok severiz? Tabii, söz dinleyenini severiz. Küçükken sevilir ama, âsî olursa sevmeyiz; söz dinlemezse, sevmeyiz. Söylediğimizin tersini yaparsa, aykırı aykırı giderse, laf dinlemezse, —kızdın, söz dinlemedi; döğdün, söz dinlemedi; ne yaptıysan, söz geçiremedin—kızarız, sevmeyiz.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Biz de hepimiz Allah'ın kullarıyız. Allah bizi yaratmış. Bu gün gelirken bir şehirden geçiyorduk. Baktık, yan tarafta bir adam devrilmiş, kazık gibi kesilmiş, çırpınıyor... İhtiyar... Başına iki kişi gelmiş, ellerinden tutup toparlamaya çalışıyorlar ama, gözleri filân dönüyor adamın... Dedim: “—Bu adamın pili bitiyor. Yâni, hayatı sönmek üzere...”

Hayat böyle işte! Dünyaya gelmişiz, gideceğiz; istesek de istemesek de, genç veya ihtiyar... Kim bilir nerede, nasıl, kaç yaşında...

Neylersin, ölüm herkesin başında; Uyudun, uyanamadın olacak, Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında? Bir namazlık saltanatın olacak! Taht misâli o musallâ taşında...¹

dediği gibi şairin; öleceğiz. Ölmekten korkmuyoruz. Müslüman ölmekten korkmaz! Çünkü, ölürse cennete gidecek; cennet buradan daha güzel... Cennet daha güzel olduğu için, ölüm korkulacak bir şey değil... Belki, kuş için kafesin açılması gibi; mahbus için hapis hânenin bitmesi, hürriyete kavuşması gibi bir şey... Düğün bayram yâni... Ama, düğün bayram olabilmesi için şu mülkün sahibi ile dost olmak lâzım, Allah'ın sevdiği kul olmak lâzım! Allah'ı seven, Allah'ın sevdiği, Allah'la dost olan, Allah dostu insan haline gelmek lâzım ki, dost dostu seve seve gitsin!

Biz buraya, Türk kardeşlerimiz var diye rahat rahat geldik. Birbirimizle karşılaşınca, tanışık çıktık. Güler yüzle karşıladınız:

² Cahit Sıtkı Tarancı'nın (1910-1956) Otuz Beş Yaş isimli şiirinin son kıtası. Şiirin tamamı daha önce 152. Sayfada yayınlandı.

“—Efendim nasılsınız, buraya mı geldiniz?” filân dediniz.

Tanışıkların, dostların hâli başka, karşılaşması güzel, hoş ama; bir de kızgın insanların, birbirini arayıp da bulamayan insanların buluşmasını düşünün! Hani iki taraf, iki kovboy gibi elleri tabancalarının kabzalarında... Birisi çok kuvvetli, ötekisi çok zayıf... Kuvvetli zayıfı karşısında görüverince: “Haa, tamam! Ben seni ne kadar zamandır bekliyordum, arıyordum. Seni gökte ararken yerde buldum, elime düştün!” der; ötekisi tir tir titrer, değil mi?

Şimdi bu benzetmeleri niçin yapıyoruz? Allah’ın sevmediği bir kul olarak karşısına gidersek, halimiz ne olur; sevdiği bir kul olarak karşısına gidersek halimiz ne olur; onu anlamak için, onu anlatmak için, o bilinsin diye yapıyoruz.

Bizim şu Yaradanımızı; bize rızkı veren, yağmuru yağdıran, güneşi döndüren, otları bitiren, domatesleri kızarttıran, bize akıl veren, sıhhat veren, ömür veren, evlât veren, sayısız nimetler veren Rabbimizi tanımak ve itaat etmek; ona âsî olmamak, karşı gelmemek, sevmediği durumlara düşmemek; kaçça kaçça nihâyet ölümden sonra kısıtılıp, onun huzuruna sevmediği bir kul olarak varmamak için anlatıyoruz. Nasıl olsa ölümden sonra kısılacağız, nasıl olsa oraya gideceğiz.

Şimdi ben, böyle kazık gibi kesilen o ihtiyara baktım, dedim ki:

“—Bu ihtiyar bir zaman gençti, bir zaman spor yapıyordu... Şimdiki gençler gibi koşturuyordu,

denizde sörf yapıyordu... Belki o zaman sörf yoktu, ata biniyordu... Kim bilir nice delikanlılıklar yaptı, nice delilikler yaptı, nice efelikler yaptı? Ama işte, hayatı bitmiş, bir cadde kenarına yıkılmış... Karşı kaldırımdan bakıyorlar. İki kişi tutuyor, belki bir ambulans çağıracaklar... Bir hastaneye gidecek veya gitmeyecek. Ama zâten bitmiş adam, belli... Yüzüne baktığın zaman, bittiği anlaşılıyor.”

b. Allah'ın Sevdiği Kul Olmamız Lâzım!

Allah'ın sevdiği kulu olmak zorundayız. Akıl başka bir yol göstermiyor; mutlaka Allah'ın sevdiği kul olmamız lâzım! Allah'ın sevdiği kulu olmanın yolu İslâm'dır; İslâm'ın özü olan takvâdır, tasavvuftur, ihlâstır, hâlis muhlis olmaktır.

Ben sizden kalbimi saklayabilirim, duygularımı saklayabilirim... Siz birbirinizden duygularınızı saklayabilirsiniz. Ama, gizlisini âşikâresini bilen Rabbinden insan nesini saklayabilir? Her düşüncesini biliyor. İnsan kimsenin görmediği bir yerde harama bakabilir, bir günahı işleyebilir. Ama, kimsenin görmediği dediğin yerde bile, Allah onu görüyor. Allah'ın kendisini gördüğünü bile bile, yanında Allah'ın hâzır ve nâzır olduğunu, meleklerin bulunduğunu bile bile kusuru işliyor insan...

İhlâslı olacağız! Kalbimizin her halini Allah'ın bildiğini bileceğiz, samîmî olacağız. “Yâ Rabbi! Yine sana güzel kulluk edemedim. İstiyorum, istiyorum, bir türlü olmuyor; beni şu kusurlardan kurtar yâ rabbi! Beni şu günahlardan kurtar yâ Rabbi! Sana iyi kulluk etmek istiyorum, edepli

kul olmak istiyorum... Hatâlı işleri yapmamak istiyorum. Her seferinde de ya nefse uyuyorum, ya da şeytana uyuyorum, hatâlı işler yapıyorum. Sen zâten söylemesem de, biliyorsun kalbimi... Düşüncelerimi, zihnimi, her şeyimi biliyorsun yâ Rabbi! Sen beni sevdiğin kul et; sana güzel kulluk etmek istiyorum, bana yardım et yâ Rabbi!” diye, senli benli, samîmî, açık olmalıyız. Bu samîmîyete ihlâs deniliyor. Yâni, hâlis muhlis olmak; içinde başka bir art düşünce, art niyet olmaması...

Sonra, *takvâ* diyoruz; yâni, günahlardan sakınmamız lâzım! “Ben bu günahı yaparsam Rabbim sevmez, râzı gelmez, günah yazar... Allah yapmayın demiş. O yapmayın demiş olunca, ben bunu nasıl yaparım? Âsî olmuş olurum. O beni görüp duruyor; ben onun yapma dediği şeyi yapıyorum... Yapmamam lâzım!” diye düşünmemiz, *takvâ* sahibi olmamız gerekir. Günahtan sakınmak, çekinmek, günaha el uzatmamak, ayak atmamak, yürümemek, gitmemek; *takvâ* bu!

Sonra, Allah’ı hatırdan çıkarmamamız lâzım! Geçen gün bir kitapta okudum, tüyleri diken diken oluyor insanın... Çarpıcı bir söz olunca, tesir ediyor insana... Otomobil, grayder çarpmış gibi oluyor, eziliyor insan... Diyor ki büyüklerden bir tanesi:

“Allah CC ahirette kuluna diyecek ki:

‘—Kulum, sen benim her yerde hâzır ve nâzır olduğumu biliyor muydun?’

Kul da:

“—Biliyordum, laf olarak duydum.” diyecek.”

Hepimiz biliyoruz, Allah her yerde hâzır ve nâzır... Çocuk bile söyler. Herkes biliyor.

“—Peki, ben her zaman senin yanımdaydım; sen neredeydin? Ben senin yanımdaydım da, senin aklın neredeydi; fikrin, kalbin, düşüncen neredeydi? Sen bu yakınlığın niye farkına varmadın? Niye yakınlığa uygun hareket etmedin? Beni huzurunda niye o edepsizliği yaptın? Ben senin yanımdayken, nasıl içki içtin? Benim seni gördüğümü bilip dururken, nasıl şu hatâyı işledin, şu günaha daldın?” diyecek tabii...

Biliyoruz ki, muhakkak hesap var, ahirette sor-gu sual var... Bu ahiret, insanı terleten bir şey, (*yec’alü’l-vildâne şîbâ*) genç insanın saçını, sakalını ağartacak, ciddî ve zor bir şey... Öyleyse ihlâslı olmamız, takvâ sahibi, açık kalpli olmamız lâzım! Allah’a kendimizi sevdirmemiz lâzım!

Peygamber Efendimiz’in bir sözü var, buyuruyor ki:

“—Annesine, babasına veya her ikisine birden yetişip de, cenneti kazanamayanın burnu yerde sürtsün! Yazıklar olsun ona!” Kazanamamış, fırsatı kaçırmış. Annesine yetişmiş veya babasına yetişmiş, veyahut ikisine birden yetişmiş de, onların elini öpmemiş, ayağını öpmemiş, duasını almamış, “Allah senden râzı olsun evlâdım!” dedirtememiş ve cenneti kazanamamış... (*Rağime enfühû*) “Burnu yerde sürtsün, yazıklar olsun!” buyuruyor Peygamber Efendimiz... Yâni, annesinin babasının rızâsı kazanılınca, cennete

gidileceği ifade edilmiş oluyor bu teşvikten...

Bizim de annemize, babamıza kendimizi sevdirmemiz gerekiyor. Elini bayramda öpeceğiz. Türkiye’de ise telefon açacağız, tebrik göndereceğiz. “Dua et anacığım; senin yanına gelemedim bu sene, inşallah bir dahaki sene gelirsem, seni de hacca götüreceğim!” diyeceğiz. Nâme yapacağız, methedeceğiz, gönlünü alacak laflar söyleyeceğiz... Ne yapalım, anneye babaya kendini sevdirmek önemli!

şimdi bundan çok daha önemli olan, Rabbine insanın kendisini sevdirmesi... Rabbimize kendimizi sevdirmemiz lâzım! Rabbimizin seveceği işleri yapmamız, onu sevmemiz lâzım! Allah’ın sevmesi ne demek? Râzı olması... Râzı olacağı işleri yapmamız, bunlara dikkat etmemiz gerekiyor. Hayatın özü bu, amacı bu, gayesi bu... Ne ticaret, ni ziraat, ne işçilik, ne patronluk, ne para, ne pul, ne gençlik, ne ihtiyarlık, ne Türkiye, ne Avustralya... Hayatın gayesi, işin aslı, özü, benim âcizâne mesleğime göre, tecrübeme göre bu...

Kısaca: Allah’ın kulu olabiliyor musun, Allah’a kendini sevdirebiliyor musun? Bitti... Sevdiremedin; isterse Avustralya’nın tamamı senin olsun... Opal madenleri, altın madenleri, malları, mülkleri, sörfleri, sörfers paradayları, nesi varsa Avustralya’nın başına çalınınsın... Allah sevmedikten sonra ne kıymeti var? Oraları kâfirlerin olmuş, Japonların, İngilizlerin olmuş; ne kıymeti olacak? Ahirette pişman olmayacaklar mı? Vallâhi olacaklar; milyar kere, sayısız kere pişman olacaklar, gözleri görmeyecek.

Zâten, buradan ne kadar istifade ediyorlar? On sene, yirmi sene sonra ihtiyarlıyorlar, emekli oluyorlar, itiliyorlar kenara... İstifadesi de ömür boyu tamâmen değil... Bir müddet ediyor, gidiyor. Ondan sonra, ahirette ebedî azab, ebedî hüsrân... Cehennem, duman, azab, yanma, yakılma, yara, bere... Sokulmak, ısırılmak, koparılmak, topuz yemek, kavrulmak, derileri yanıp yanıp fışkırmak... Zakkum, zehir zıkkım içmek... Allah'ın kötü kullarıyla beraber olmak, iyi kullarından ayrı düşmek, mahrum düşmek...

Düşünün ki, Avustralya'nın bilmem hangi şehrindeki bir madende çalışıyorsunuz... Alt katasınız, güneş yüzü görmüyorsunuz, boyna kazma sallıyorsunuz... Orası mı güzel; manzaralı, temiz havalı, hoş kokulu, meyvalı, tatlı, zevkli bir yer mi daha güzel? Cennet mi güzel, cehennem mi güzel? Allah'ın rızâsı mı güzel, gazâbı mı güzel?

Hayatın aslı, ne profesörlük, ne ziraatçılık, ne politikacılık, ne şu, bu... Hayatımızda, müslüman olarak asıl mesleğimiz: Allah'ın rızâsını kazanmak, Allah'ı sevmek, Allah tarafından sevilme! Kısaca: Sevelim, sevilelim!

Allah'ı nasıl seveceğiz? Bilmediği şeyi insan nasıl sever, bilmiyor ki! Ya bir şeyini görecektir, ya bir güzelliğini görecektir, sevecek! Görmeden nasıl sevecek?

Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Cennetin hûri kızlarından bir tanesi, parmağının ucunu yeryüzüne gösterseydi, yeryüzü ışık dolardı. Güneşin ışığı sönük kalırdı. Cehenne-

min zakkumlarından bir damla, dünyanın denizlerine damlasaydı, tüm denizleri, deryâları zehir ederdi.”

Bunu yemek mi iyi, ötekisi mi daha iyi? Onun için, Allah’ı tanımak lâzım!

c. Allah’ı Tanımanın Yolu Tasavvuf

Allah’ı nasıl tanıyacağız? Tasavvufla tanıyacağız. Sonra, Allah sevmediği kula kendisini tanıtmaz. Kâfir tanıyor mu Allah’ı? Denizin dibini biliyor, gökyüzünü biliyor, Venüs’ü biliyor, Ay’ı biliyor, –Ay’a füze gönderdi, toprak getirtti– elektriği biliyor, elektroniği biliyor; her şeyi biliyor, Allah’ı bilmiyor! Bilse kâfir kalır mı? Aklı başından gider, senden benden ileri müslüman olur. Bilmiyor Allah’ı!

Allah sevmediği kula kendisini bildirmez ve sevdirmez! Sevdiği kul olunca, ona perdeleri açıyor, ona kendisini tanımayı ikrâm ediyor. Kendisinin güzelliklerini, mânevî güzelliklerini ona ihsân ediyor. Ötekisi hiç bir şey yok sanıyor. Kâfirle konuşursun; odun gibi, taş gibi, kara taş gibi, tın tın, içi boş... Hiç bir şey anlamıyor, hiç bir şey dinlemiyor... Gülüyor geçiyor, alay ediyor...

Biz bir kasabada namaz kıldık. Oranın on üç, on dört yaşındaki haylaz kızlarının, oğlanlarının dördü beşi oradaydı. Bizim hanımları örtülü, uzun etekli, başörtülü gördüler, şaşırdılar. Bizden bir iki tanesinin herhalde sarığını mı gördüler, ne yaptılar; bir tanesi gitti yüznumaraya... Tuvalet kâğıdından bir uzun parça koparmış, başına sarmış, öyle çıktı dışarıya... Yâni, haberi

yok, işin alayında, dalgasında... Bizimle dalga geçiyor, bizimle alay ediyor.

Evet bu dünyada sen alay edersin, benim seninle uğraşacak hâlîm yok... Oturup da sana uzun boylu anlatacak vaktim yok... Ben müslüman kardeşlerimi dolaşıp onlara anlatmağa çalışıyorum; seninle şimdilik işim yok... Belki ileriye dönük birtakım çalışmalar yapmak vazifemizdir tabii... Avustralya'daki insanlara da, "İslâm budur, Allah'ın emri budur! Sen de Allah'ın kulusun! Görevini hatırla!" diye bir şeyler söylemek vazifemiz... Ama şimdi ben, öncelikle onu düşünmüyorum. O benimle şimdi alay ediyor... Etsin; aldırdığım yok... Yarın da ben onunla alay edeceğim! O bana bugün gülüyor; yarın da ben ona güleceğim! Ben şimdi gülmüyorum yaptığı şeye, acıyorum.

Allah'ı tanımak tasavvufla olur, Allah'ın yolundan gitmekle olur. Bir haramdan vazgeçersin; Allah ibadetin lezzetini verir... Bir haramdan daha vazgeçersin; daha büyük zevk verir... Bir haramdan daha vazgeçersin; daha büyük bir yakınlık meydana gelir. Sen yürüyerek gidersin; Allah sana yığınla ikramda bulunur... Sen küçücük bir jest yaparsın; Allah sana büyük ihşanda bulunur, büyük ikramda bulunur. Perdeler kalkınca, insan gerçekleri görür. Sisler dağılınca, dumanlar açılınca; insan güzellikleri o zaman görür.

Şimdi biz geldik, dağların başı dumanlıydı. Ne manzara gördük, ne bir şey gördük. Yeryüzü, gökyüzü hep yağmur; başka bir şey görmedim. Ama güneş çıksa, "Vay şurası ne güzelmiş!

Aman bu tarla ne tarlası? Vay, Şu ağaçlar ne kadar yeŐil!” derdik. Halbuki bir Şey görmedik. Dumanlı iken görülmüyor.

Allah’ı tanımak asıl vazifemiz... Bu da tasavvufu oluyor; yolundan gitmekle, Allah’ı zikretmekle oluyor. Sevmek de zikirle oluyor. Bakın, zikrin sevabını size söyleyeyim:

Namaz, çok sevaplı bir ibadet... Ramazan ayı geliyor, çok sevaplı bir ay... Türkiye’den size bir aylığına hoca gönderiyorlar. Siz istemiŐsiniz veya düşünmüşler sizin ihtiyacınızı... Bir aylığına, uzak diyardan bir insan geliyor size... Kıymetli bir ay olduğu için...

Hac, çok kıymetli bir ibadet... Ama, haccı siz ömrünüzde bir kere yaparsınız, iki kere yaparsınız. Babayiğit olanınız, üç kere dört kere ya yapar, ya yapamaz. Hac, zor bir ibadet...

Ramazan, senede bir kere oluyor. Bu sene Ramazana çıkarız belki... Seneye çıkıp çıkmayacağımızı Allah bilir, biz bilemeyiz. Namaz güzel bir ibadet, günde beş defa...

d. Allah’ı Zikretmek de Bir İbadet!

Fakat bir ibadet var ki, o da Kur’an-ı Kerim’de, hem de yetmişseksen ayette zikrediliyor; zikir de bir ibadet... Allah demek sevap değil mi? Sevap...

“Bir kez Allah dise aşk ile lisân, Dökülür cümle günah misli hazân!”

Allah demenin sevap olduğundan bir tereddüdümüz yok; biliyoruz hepimiz... Allah’ı zikretmenin sevap olduğunu biliyoruz ama, ne kadar sevap?

Ne kadar sevap olduğunu, ben bir takım rakamlarla size anlatayım da anlayın! Acaba Süleyman Çelebi edebiyat mı, mübalağa mı yapmış? Abartmış mı, büyütmüş mü; yoksa gerçeği mi söylemiş? Yâni, insan aşk ile bir defa Allah deyince, günahları hakîkaten sapır sapır dökülür müymüş; yoksa biraz aşırı mı söylemiş? Şimdi bunu anlamak için, bazı hadis-i şeriflerden size misâl vereyim:

Diyor ki, Peygamber SAS Efendimiz:

“Allah, kulun yaptığı ibadetlere mükâfat verir...”

Bunu neye benzetebiliriz? Çocuğun uslu durduğu zaman, oyuncak alıyorsun. Yaşına göre, memnun edecek bir şeyler yapıyorsun. O seni memnun ettikçe, sen onu taltif ediyorsun, mükâfatlandırıyorsun. Bir şeyi kazanana ödül veriliyor, merasim yapılıyor. Allah da, her ibadete bir sevap veriyor. Ne kadar sevap veriyor? Bire on veriyor.

Senin memleketindeki hemşehrin tarlaya buğday ekti; bire kaç alıyor? Bire on alıyor. Meselâ, Meksika buğdayı varmış da, çok iyiymiş; bire yetmiş alan oluyormuş. Yâni, sen bir yaptın mı, bir vermiyor Allah; bire on veriyor. Bazen bire yetmiş veriyor. Bazen bire yedi yüz veriyor. Bir tohumdan yedi yüz tohum çıksa, daha iyi değil mi?

Bire yedi yüz veren ibadetler neler? Bir hadis-i şerifte buyruluyor ki:²

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.374, no:1509; Ebû Hüreyre RA'dan.

أَرْبَعٌ مُسَبَّعَاتٌ وَأَرْبَعٌ مَاحِيَاتٌ فَأَمَّا الْمُسَبَّعَاتُ
فَنَفَقَتُكَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِسَبْعِمِائَةٍ وَنَفَقَتُكَ عَلَى
أَبْوَيْكَ بِسَبْعِمِائَةٍ

RE. 69/11 “Dört çeşit amel, yedi yüz misli sevapla karşılanır.” buyuruyor Peygamber Efendimiz. “Birisi, insanın evine, ailesine masrafı; bire yedi yüz... Birisi, anasına babasına masrafı; bire yedi yüz... Birisi Cenâb-ı Hakk’ın yoluna, cihada masrafı; bire yedi yüz...” Bir de bu hadis-i şerifte özel bir davranış tavsiye buyurulmuş: “Ramazan Bayramı’nda kurban kesmek, bire yedi yüz.” diye bildiriliyor.

Siz camiye almışsınız. Ne kadar para sarf ettiyseniz, Allah yolunda olduğundan, verdiğiniz parayı yedi yüzle çarpın; o kadar hayır yapmış gibi sevap kazanacaksınız. Neden? Allah yolunda para verdiğiniz için...

Hacca gittiniz, masraf ettiniz; uçak parası, ayakbastı parası, delil parası ve sâire... Yedi yüz misli; çünkü, Allah yolunda...

Cihada para sarf ettiniz, Afganistan’daki kardeşlerinize silâh alsınlar diye para gönderdiniz; bire yedi yüz... Fî sebîllillâh olunca, bire yedi yüz...

İnsanın ailesine yaptığı masraflar da bire yedi yüz... Eve elbise getiriyorsun, elbiselik kumaş getiriyorsun, bir file yiyecek götürüyorsun, kıy-

ma götürüyorsun, çocukların ihtiyacı olan eşyaları götürüyorsun... Bire yedi yüz... Çünkü, Allah aile hayatını teşvik etmiş, seviyor. Ailesine bağlı olacak müslüman... (*Nafakatüke alâ ehlike biseb'imieh*) Ailene yaptığın masraf da yedi yüz misli...

Sonra, anne ve babana yaptığın masraf da, yedi yüz misli... Anne ve babana buradan bir yün yelek gönderdin. “Burada yaz, zâten kış olmuyor. Ama bizim memlekette soğuk fazla olur. Sen memlekete gidiyorsun, şunu babama götürüver!” diye bir arkadaşa verdin. İçi yünlü, dışı deri bir şey... Yedi yüz deri ceket göndermişsin gibi sevap olur. Neden? Ana babaya masraf yapmanın sevabı var...

Tamam, bire yedi yüzü öğrendik. Yâni, bazı klas, kaliteli, yüksek ibadetler var ki, Allah bire yedi yüz veriyor sevabı... Bazısına daha fazla veriyor.

Peygamber Efendimiz SAS, Allah'ın elçisi, Allah'ın rasûlü, Allah'ın bildirdiği her şeyi bilen peygamberi diyor ki:³

ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى أَفْضَلُ عِنْدَ اللَّهِ مِنَ النَّفَقَةِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِمِائَةِ دَرَجَةٍ

(*Zikru'llâhi teâlâ efdalü inda'llâhi mine'n-nafakati fî sebîli'llâhi bi-mietî dereceh*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri'ni zikretmek, fî sebîlillâh mas-

³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.440, no:15685; Muaz ibn-i Enes elCühenî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.431, no:1861.

raf yapmaktan, Allah yolunda cihada para sarf etmekten yüz kat daha sevaplıdır.”

O yedi yüz misliydi. Yedi yüz çarpı yüz, yetmiş bin oluyor. Zikrullahın sevabı, yetmiş bin misli oluyor muhterem kardeşlerim!

Bir defa Allah diyorsun, yetmiş bin defa Allah demiş gibi oluyor. Yâni, bir liralık bir iş yapsan, yetmiş bin liralık ücret almış gibi oluyorsun. Bin liralık bir iş yapmışsan, yetmiş milyon almış gibi oluyorsun... Çarptığın zaman, muazzam rakamlar çıkıyor.

İnsan kendi başına “Allah” diyebilir, “*Lâ ilâhe illa'llah*” diyebilir. Bir de içinden, hiç kimse duymayacak şekilde, kalbinden Allah’ı zikrederse... “Allah... Allah...” diyor ama, kimse duymuyor; dudağı kıpırdamıyor, sesi çıkmıyor. Bu da, dille yapılan zikirten yetmiş kat daha fazla sevaplı diyor Peygamber Efendimiz... O yetmiş bindi, bu da yetmiş kat fazla; dört milyon dokuz yüz bin oluyor, içinden bir kere Allah derse insan...

Şimdi bir arkadaşı tanıştırdılar bize, Melbourne’da radyoevinde çalışıyormuş. Yüksekokul mezunuymuş. Muhtelif şirketlerde çalışmış, ithâlat-ihracat yapmış; buraya görevli gelmiş. Burada da iyi bir işi var... İyi bir arabası, evi, maaşı var... Herhalde, sizin maaşınızın bilmem kaç katıdır filân... Bir de baktık, emlâkçılık da yapıyor. Kendisi ifade etti, bu benim ortağım dedi. Yan gelir... Bir ev satsalar, beşer bin dolar paylaşılsalar, ziyan mı etmiş olurlar? Ceplerine fazladan para girmiş oluyor.

Hah, Şimdi insanın Allah demesi yetmiş bin sevaplıysa, kalbinden Allah demek dört milyon dokuz yüz bin sevaplıysa; yolda tarlasına giderken, içinden Allah dese kıyamet mi kopar? Bu sevabı niye kaçırıyor insan? Başka bir meŐguliyeti mi var? Ya trk söylüyor millet, ya ıslık alıyor... ıslık alarak, trk söyleyerek tıraŐ oluyor... Zincir çeviriyor, köŐe başında... Kahvede bacak bacak üstüne atıyor... Bilmem başka bir Őeyle meşgul oluyor. O mu iyi, bu mu? Bu fırsat kaar mı, kaçırılacak bir fırsat mı?

Cennete giren insanların üzüntüsü, hasretliği, ahı vahı yokmuŐ. Yalnız bir Şeye, dünyada gafil geçirdikleri zamanlara zleceklermiŐ: “Yâ, hay Allah! Ne diye boş geçirdim? Bir Allah deseydim, dört milyon dokuz yüz bin daha alsaydım. Niye yapmamıŐım bunu? Bak, burada ne kadar nimetlere erdim. Falanca arkadaŐımın mertebesi Őurada... Ben de o kadar kazanırdım...” gibi...

Dünyada, Allah yolunda sarf edemedikleri zamanlara piŐmanlık duyacaklar, başka piŐmanlık yok... Mkâfatlarını gördüler, kat kat ecirlere erdiler. Sayısız mklere, nimetlere mazhar oldular. En aŐaĐı derecedeki cennet ehline, Şu yerler, yeryüzü ve gökler kadar mülk verilecek!

Peygamber Efendimiz SAS bir hadis-i Őerifinde anlatıyor ki:

“–Müslümanların bazısı cehenneme girecek.”

“–Girecek mi?”

Girecek!

“–Neden girecek?”

Asi olduğundan, günah işlediğinden... Allah'ın emirlerini tutmadığından; namaz kılmadığından, oruç tutmadığından, zekâtını vermediğinden... Vazifeden kaçtığından... Kumar oynadığından, içki içtiğinden, zinâ ettiğinden, hırsızlık yaptığından... Kızıp, adam öldürdüğünden...

Bunların cezâsı var tabii... Cezâsını Allah affedebilir. Allah'ın rahmeti geniştir. “Yâ Rabbi! Ben pişman oldum, ne yapayım...” derse, Allah yolunu da gösterir, affeder de... Ona bir şey demiyoruz ama, bazı müslümanlar cehennemde yanacak! Yanacak, yanacak, yanacak; ama, bir zaman sonra cehennemden çıkacak. Kâfirler ebedî kalacaklar; mü'minler, cezâsı kadar yandıktan sonra cehennemden çıkacaklar.

En son mü'min cehennemden çıktıktan sonra, artık başka çıkacak kimse kalmayınca, cehennemin kapısı kapatılacak. Kâfirlere denilecek ki: “Siz ebedî yanacaksınız! Hasrete dayanın, azaba da dayanın bakalım!” denilecek. Cehennemin kapıları kilitlenecek, kâfirler yanmaya devam edecek...

En sonuncu mü'min cehennemden kurtuluyor ve en sonuncu olarak da cennete girmiş oluyor tabii... Ötekiler, hepsi kendisinden evvel girdiler. Bu en sonuncu giren insana...

Bazı evliyâullah demişler ki: “Keşke o ben olsam! Hiç olmazsa cennete gireceğim ya, keşke o ben olsam!” diye gıpta etmişler. Neticede cennete gireceğiz diye... Hiç giremezse insan,

ne kadar fenâ olacağını anlayın yâni...

O en son giren kimseye, Allah, şu yeryüzü kadar, şu gökler kadar; gece açık havada gökyüzüne baktığınız zaman, yıldızları ve o lâcivert fezâyı görüyorsunuz, daha güzel görüyorsunuz buralardan; o kadar büyük yer verecekmiş. Ve o zât sanacakmış ki: “Allah bana en büyük mükâfatı verdi galiba...”

Yâni, azımsanacak bir şe değil... Yerler kadar, semâvât kadar, gökler kadar, fezâ kadar... İşte cennet böyle... Buna rağmen oradakiler, yukarıda geçtiği gibi, daha fazla zikretmediklerine üzülecekler.

Sen odada yalnız duruyorsun, şu anda konuşmuyorsun... Tamam, o zaman zikret! Yolda zikret! Gece yatağa yattın, henüz daha uyumadın... Kalbinden, sesini çıkartmadan, hanım bile anlamasın, farkına varmasın; zikret! Kalbin Allah Allah desin; dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, gitsin sevap... Yâni, zamanı boş geçirmeyin! Allahu Teâlâ Hazretleri'nin zikrinden gafil olmayın!

e. Günlük Zikirler

Benim size beş tane hediyem var... Benim salâhiyetim var, elim var; ben size veriyorum. Beş tane hediye vereceğim size:

1. Yüz defa, “*Estağfirullah*” diyeceksiniz her gün... Peygamber Efendimiz diyor ki: “Ben dahi günde yetmiş defa, yüz defa *estağfirullah* diyorum.” Hatâsız kul olmaz! En iyi kulun bile nice

hataları olur. Onun için *estağfirullah*'ı hiç bırakmayacağız.

2. Yüz defa, “Lâ ilâhe illallah” deyin.

3. Yüz defa, “Allah” deyin... Bu yüz defa, daha fazla yapamazsın anlamına değil... Yap yapabildiğin kadar... Dört milyon dokuz yüz bin rakamını duvara yaz koca rakamlarla... Hadi bakalım, durabilir misin? Yâni, menfaatçi insanoğlu... O dört milyon dokuz yüz bin rakamı orda dururken, boş durur mu? Dâimâ Allah diyecek tabii... Ne kadar dersin de!

4. Yüz defa, Peygamber Efendimiz'e *salevât-ı şerife*... Bu da hadis-i şerifte geçiyor, çok sevaplı... Efendimiz'i severek, sayarak, ona salât ü selâm...

5. Yüz defa da, “*Kul hüvallah...*”

Estağfirullah, lâ ilâhe illallah, Allah, salevât-ı şerife, Kul hüvallah... Bu beş zikir vazifeniz olsun!

“—Bir Es'ad Hoca gelmişti buraya; bize bu görevi verdi, biz de bunu yapıyoruz.” diyeceksiniz, yapacaksınız.

Bunların sevabı çok fazla... Hepsi hadis-i şerifte geçiyor.

Tabii, zikirden çok sevap kazanılıyor da, öbür vazifeleri de yapacağız. Allah'ın sevgili olmak için çırpınacağız. Babamızın, anamızın rızasını kazanmak için çırpındığımız gibi, para kazanmak için çırpındığımız gibi, Allah'ın rızâsını kazanmak için de çırpınacağız. Kolay mı tarlada çalışmak, mahsûlü toplamak, satmak, kahrı

çekmek, ev idare etmek? Değil... Ama, nasıl onları yapmak için çalışıyorsak, Allah'ın rızasını kazanmak için de çalışacağız.

Nasıl çalışacağız? Dinî kitapları okuyacağız, hocalardan böyle dinlediğimiz şeyleri defterimize not edeceğiz, “Şunu da yapayım!” diyeceğiz. Beş vakit namazı kılacağız, Ramazan orucunu tutacağız. Zengin isek hacca gideceğiz, zekâtımızı ihmal etmeden vereceğiz; Afganlılara, Filipinli müslümanlara, burada olmayanlara, Türkiye'dekilere... Zenginlik vazifenizi yapacaksınız.

Arazinin zekâtı öşürdür. Ekili sulanan arazide yirmide birdir. Sulanmayan arazide daha fazladır, onda birdir.

O vazifeleri yapacaksınız ama, ilim de öğreneceksiniz. İlim öğrenmeden olmaz! Bakın, adamlar ilim öğrendiler, Avustralya'yı buldular; koca bir kıta onların oluverdi. Bizim olsaydı, tepeden tırnağa bizim olsaydı; Osmanlı buraya gelseydi, bayrağı dikseydi, fenâ mı olurdu? Suudî Arabistan elimizden çıkmasaydı, Irak elimizden çıkmasaydı, fenâ mı olurdu? Güzel olurdu. İlim öğrenelim ki, güzel şeyleri bilelim.

Kaptan *Cook* muydu, neydi; gelmiş, dolaşmış, bulmuş buraları... Ondan sonra da, *Queensland* adını vermiş. Ne demek? Kraliçenin ülkesi... Hooop, buradan kraliçeye postalamış ülkenin tapusunu; kraliçenin ülkesi oluvermiş. İngiltere nire, burası nire ? Buranın gelirinin yüzde elli biri, gürül gürül İngiltere'ye akıyor. Küçücük bir İngiliz adası dersin; koca Avustralya'dan vergi

alıyor! Sizden alıyor, yüzde elli birini İngiltere'ye gönderiyor. Yâni, çalıştılar, ilim sayesinde bu kıtayı buldular demek istiyorum.

f. Çocuklarımızı Dindar Yetiştirelim!

Siz çocuklarınızı daha iyi yetiştireceksiniz. Çocuklarınızın yetişmesine dikkat edeceksiniz. İki noktaya dikkat edeceksiniz: Müslüman yetişecek çocuk... Ahlâksız olmayacak; ahlâklı imanlı olacak, müslümanlığının şuurunda olacak... Bir de, yeni bilgileri kazanacak, bilgili olacak, cahil olmayacak... Daha iyi işler, daha büyük atılımlar yapacak... İki türlü yetiştireceksiniz: Din ilmini öğreteceksiniz, dünya ilmini öğreteceksiniz!

Ama, kalbiniz dâimâ Allah'la olacak! Evlât yetiştirmeyi Allah için yapacaksınız, masrafı Allah için yapacaksınız... Çalışmayı Allah için yapacaksınız, koşuşmayı Allah için yapacaksınız... Sevdiğinizi Allah için seveceksiniz, ziyareti Allah için yapacaksınız... Her şeyi Allah için, Allah rızâsı için yapacaksınız, sevap kazanacaksınız.

Allah yardımcınız olsun... Hepimizin yardımcısı olsun... Allah, hem dünyanızı ham ahiretinizi bahtiyar eylesin... Hem bu cihanda mes'ud olun, Allah'ın nimetlerine gark olun; hem de ahirette Allah'ın nimetlerine gark olun, cennetle cemâliyle müşerref olun... Allah'ın sevdiği kullar olarak yaşayın... Allah sevdiği kullar olarak, "Gel kulum, gir cennetime!" diye iltifat ettiği kullar olarak; sevdiklerinizle beraber, geçmişlerinizle beraber, evlâtlarınızla, zürriyetlerinizle beraber ahiret saâdetine erdirsin...

Sanıyorum en önemli görev burada; bir ziyaretçi kardeşiniz olarak gördüğüm en önemli meseleniz, probleminiz: Evlâdınızı müslüman yetiştirmek! Çünkü, buraya gelirken biz bir yerde mola verdik. Ezan okuduk tabii... Kamping yapıyorduk bir yanda; hafız kardeşimiz elini dayadı kulağına, bir ezan okudu. Yandaki birisi ne demiş: “Benim hanımım müslümandı. Hanımımın babaları da müslümanmış.” Öyle demiş. Yugoslavmış kendisi... Ama ne kendisinde müslümanlık kalmış, ne hanımında... Yâni, acı olan taraf bu!

Kendisi, “Benim hanım müslümandı.” diyor. Müslüman hanımı kâfire vermezler. Bu da müslümandı ama, “Ben müslümanım!” diyemiyor, bir şeyden haberi yok... Yâni, bir nesil sonra, iki nesil sonra böyle olur. Çocuğunuz Türkçe’yi de bilmez, sırf İngilizce konuşur. Buranın adeti de alır.

Kızlar erkeklere el ense çekiyorlardı, bizim o kasabada... Onlarla beraber geziyorlardı, sigara içiyorlardı. Affedersiniz, tuvaletten beraber çıktılar. Bizim hanım dedi ki: “Bunlar esrar mı içiyorlardı, ne yapıyorlardı; sigarayı saklayarak gittiler.” dedi. Yâni, kız erkek farkı kalmamış, eşkıya gibi bir şey olmuşlar. Terbiye filân yok tabii...

Arkadaşlar, “Japonlar daha terbiyeli, akıllı uslu, daha ciddî...” diyorlar. Berikilerin vidalarını tamâmen gevşemiş, bitmiş işleri... Bizim de öyle olabilir, Allah saklasın... Temennî etmiyoruz.

İstiyoruz ki, evlâtlarımız bizden de ileri olsun; bizden de iyi, anlayışlı olsun... Allah’ın bizden daha sevgili kulu olsun... Allah hepimizi sevdiği kullar eylesin... Zürriyetimizle beraber ahirette mükâfata erdirsin... Biz cennete girerken; evlâtlarımızı elleri zincirli, ayakları zincirli olarak, zebânîler cehenneme sürüklemesin... Kamçılıya kamçılıya sürüklemesin... En mühim işimiz bu! Yâni, kendimizi kurtarmak, bir; evlâtlarımızı kurtarmak, iki...

Zor bir şey değil... Birlik olunca her şey olur. Birlik olunca cami alırsınız, hoca getirirsiniz, hoca tutarsınız, çalışır çabalarsınız; tarlada başarı kazandığınız gibi, sosyal sahada da başarı kazanırsınız.

Ben bu adamların hayatlarını inceliyorum. Bunlardan ibret alacağımız şeyler var... Çocuklara *boy scout* demişler, boş koymamışlar, teşkilâta bağlamışlar... Yaşlıları *bowling club* demişler; aynı üniforma, beyaz elbiseler, beyaz şapkalar; hepsini bir kılığa sokmuşlar... Falancaları Rotaryen, filâncaları Lions demişler, hepsini bir teşkilata sokmuşlar. Hepsine de bir hedef göstermişler. “Sen sosyal hizmet yap! Sen park yap, sen bahçe yap! Sen turistler için bilmem ne yap! Sen yabancılara İngilizce öğret! Sen şunlara şunu yap!” diye, her çeşit insanı meşgul

ediyorlar. Sosyal hizmetlerin hepsinin arkasında da kilise var... Çok kuvvetli bir tarzda...

Her kasabada dört tane, beş tane kilise... Bilmem şu mezheb veya bu mezheb... Bir cadde üzerinde sekiz tane, on tane kilise... Her kilisenin bahçesinde bir küçük kilise, bir okul, bir sosyal merkez, bir bilmem ne, bir bilmem ne...

Bizim şu halimize bakın! Gariban, âcizâne, nâcizâne, küçücük bir ahşap ev... Daha alemi belli değil... Ama, bu da güzel; bunu bile göremedik her yerde... İnşallah bu da her yerde olsa, buna da râzıyız. Bir şey demiyoruz, Allah râzı olsun sizden... Bir avuç müslüman, bir şeyler yapmışsınız.

Aman çocuklarınız sizden ayrılıp, cehenneme gitmesin! Boynunda zincir, ayağında zincir, zebânîler başında... Şaklatıyorlar kamçıyı, şakır şakır sürükleniyor, cehenneme atılıyor. Bu manzara gözünüzün önünden gitmesin! Böyle bir duruma düşürmeyin çocuklarınızı! Çocuklarınıza çok kuvvetli İslâmî, imânî şuur verin! “Sen mü’minsin! Asıl vazifen Allah’a kendini sevdirmek, Allah’a iyi kul olmak!” deyin!

Allah kollarından çivilenmiş, ayaklarından çivilenmiş şey olur mu ya? Öyle tanrı olur mu? Çarmıha germişler, bileğinden çivilemişler, başı sarkmış, benzi sapsarı... Önüne bir örtü yapmışlar. Böyle saçma şey mi olur? Kâinatın sahibi, kudret sahibi kendisini çivilettirir mi? Böyle inanç mı olur yâhu? Allah aşkına olur mu böyle? Olmaz böyle şey! Ama adamlar işi hikâye ile, masal ile götürüyorlar.

وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ

(النساء: ١٥٧)

(*Ve mâ salebûhu ve mâ katelûhu velâkin şubbi-he lehüm*) “Oysa onu öldürmediler ve asmadılar, fakat onlara öyle göründü.” (Nisâ,

4/157) Öyle şey olur mu, Allah peygamberini astırır mı? Böyle saçma şey mi olur?

Hazret-i İsa bizi mi çok seviyor, bunları mı? Hazret-i İsa’yı biz bunlardan daha çok seviyoruz; Hazret-i İsa da bizi bunlardan daha çok seviyor! Hazret-i İsa bunlara kızıyor ama, ne yapsın?

Yolda yazmış: (*Jesus is living.*) “Hazret-i İsa yaşıyor.” diyor.

Ne yaşaması yâ? Siz onu öldürdünüz, canına okudunuz! Böyle miydi Hazret-i İsa’nın size öğrettiği din? Bu muydu?

Kur’an-ı Kerim’de bildiriliyor ki:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ
لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ
سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ
إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا
أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

(المائدة: ١١٦)

(*Ve iz kàle'llàhu yâ îse'bne meryem*) Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i İsâya: “Ey Meryem oğlu İsa! (*E ente kulte li'nnâsi'ttehezûnî ve üm-miye ilâheyni min dûni'llâh*) İnsanlara, ‘Beni ve anamı, Allah’tan başka iki tanrı edinin!’ diye sen mi dedin?” diye soracak.

O da diyecek ki:

(*Sübhâneke mâ yekûnü lî en ekûle mâ leyse lî bi-hakkın*) “Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (*În kün-tü kultühû fekad alimtehû*) Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. (*Ta'lemü mâ fî nefsi*) Sen benim içimdekini bilirsin, (*ve lâ a'lemü mâ fî nefsi*) halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. (*Îneke ente allâmü'l-guyûb*) Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!”

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ
رَبِّي وَرَبَّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(*Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihî*) “Yâ Rabbi, ben senin kullarına, sen bana ne emrettiysen onu söyledim: (*Eni'budu'llàhe rabbî ve rabbeküm*) ‘Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin!’ dedim.” (Mâide, 5/117) diyeceğini Kur’an-ı Kerim beyan ediyor ve Hazret-i İsâ’nın hayatında da böyle bir şey demediğini biliyoruz.

Mübârek peygamber... Allah’ın sevgili peygamberlerinden bir peygamber... O da başımızın

tâcı... Biz İsâ diyoruz, Mûsâ diyoruz, İbrâhim diyoruz; peygamber isimlerini seve seve evlâtlarımıza veriyoruz. Biz onları daha çok seviyoruz. Bunlar yolu sapıtmışlar, “Biz Hazret-i İsâ’nın yolundayız!” diyorlar.

Ama sen burada müslümanlığını eritirsen, çocuğunu müslüman yetiştirmezsen, o bâtil akîdeye girerse; çocuk da cehenneme gider, sen de mes’ul olursun! Çocuk sıkışınca, ana babaya çatacak ahirette... “Yâ Rabbi! Anam babam bana terbiyeyi vermedi.” diyecek. Bak, bu da böyle...

Bu da bir annelik babalık vazifesidir. Çünkü, çocuk küçüktür. Küçük çocuk ne bilsin? Sen bunu yetiştireceksin! Bizi annemiz babamız yetiştirmedimi? Bizi mahalle mektebine göndermedi mi, hocaya göndermedi mi? Elifbâyı okutmadımı, Amme cüzünü okutmadımı? Allah râzı olsun, nur içinde yatsınlar!

Bana rahmetli annem öğretti, Kur’an-ı Kerim okumayı... Dinimi bana annem öğretti. Haram lokma yememeyi, komşunun bahçesinden bir şey kopartmamayı annem öğretti. Nur içinde yatsın! Cümlemizin geçmişlerine Allah rahmet eylesin... Biz de böyle yetiştireceğiz muhterem kardeşlerim!

Sözün fazlasına lüzum yok, Allah sevdiği kul etsin sizleri... Evlâtlarınızı da sevdiği müslüman kullar olarak yetiştirmeyi size nasib etsin... Siz evlâdınızı iyi müslüman olarak yetiştirirseniz, onun sevabını da Allah size verir. Onun sevabından eksiltmeden, onun sevapları da sizin

defterinize ayrıca yazılır. Şu kadar namaz kıldı evlâdın... Onun sevapları da sana yazılır. Çünkü, sen yetiştirdin, sen müslüman yaptın...

Ama, eğer evlâdını müslüman yetiştiremediysen, olduysa bir (*aussie*) ozi... Afyon çekiyorsa, sörf yapıyorsa, kızlarla geziyorsa, günah işliyorsa; namaza yanaşmıyorsa, “*Lâ ilâhe illallah*” di-yemiyorsa, besmeleden haberi yoksa, gusülden haberi yoksa; ne olacak o zaman? Mahvolacak! Hem sen mahvolursun, hem o mahvolur. En mühim iş bu işte!

Allah evlâtlarımızı da güzel yetiştirmeyi nasîb etsin... Allah yardımcınız olsun... Allah hepimizden râzı olsun...

Allah nasib eder Türkiye’ye gelerseniz, beklerim! Her ziyâretçinin bir iade-i ziyâreti olduğu için, siz de bize buyurun! Ben de tekrar gelirsem, seve seve, uzun mesafe demem arabayla gelirim, yine sizi ziyaret etmek isterim. Bizim herhangi bir maddî sıkıntımız ve ihtiyacımız yoktur. Ben emekli profesörüm, rahatım, kuş gibi hürüm...

İstiyoruz ki, temenni ediyoruz ki: Avustralya bâkir bir kıtadır, yeni bir ülkedir, nüfusu da azdır; buradaki kardeşlerimiz dağılmasın, kuvvetlensin! Bunların toplumundan İslâm yeşersin, filizlensin, koca çınar olsun; bütün Avustralya’ya fayda versin, çölünü gölgelendirsin, yeşertsin! Yâni, İslâm diyarı olsun!

Bu tabii, siz iyi müslüman olursanız, siz çalışırsanız olacak! Onun için, vazifenizi hatırlatalım diye, biz sizi ziyâret ediyoruz. Biz *Surfers Pa-*

radise'dan filân gece geçtik, o tarafa bakmak istemedik. Millet oraya gökdelenler yapmış, bilmem neler yapmış; bizi ilgilendirmiyor. Ama biz, “Falanca yerde müslüman kardeşimiz var, oraya çıkalım!” dedik, ondan geldik.

Allah hepinizi iyi müslüman etsin... Avustralya'da İslâm'ın yaşaması, canlanması ve gelişmesi şerefini, o hizmetleri, Allah sizlere nasib etsin... Onların sevaplarını Allah sizin mizanınıza koysun... İki cihanda aziz olun, bahtiyar olun...

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

28. 02. 1991 - Sydney/Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

